

Hồi 23

THUA MƯỜI KÉM TRÍ BỊ UY HIẾP SINH MẠNG NHIỀU NGƯỜI CŨNG BỊ LỤY THEO

 hì toàn bộ cánh cửa cũng theo lực đẩy của tay gã để từ từ xiêu dần, xiêu dần. Như chỉ chờ có thế, gã lách vội vào trong và chỉ suýt nữa thì giật nảy người khi phát hiện ở ngay bên trong gian phòng là cảnh mà hầu như gã không thể lường trước. Đã vậy có một trong ba nữ nhân hiện hữu sẵn bên trong còn lên tiếng thán phục gã:

- Nội lực khá đầy đến nỗi then bằng kim thiết cũng bị nóng dần mềm ra, khiến người tha hồ xô ngược vào trong. Nhưng có nhận ra ai đây chẳng?

Gã ngơ ngác giơ mắt nhìn và vừa lắc đầu toan lùi thoát ra. Chợt thanh âm của nữ nhân lúc nãy lại vang lên, lần này vì đã hiển hiện ngay bên trong gian phòng nên gã thấy đó là nữ nhân đứng giữa, một trong ba nữ nhân đứng sẵn trong phòng, còn chủ ý đứng lùi về phía sau so với hai nữ nhân đứng hai bên tả hữu. Nữ nhân đó gần giọng bảo:

- Bất luận thế nào nếu người không ngoan ngoãn tạm lưu lại thì hai nhân mạng một già một trẻ này ắt chẳng còn cơ hội vẹn toàn. Người nói sao?

Cũng nhờ đó gã đạo tặc phát hiện tình trạng của hai nữ nhân, kỳ thực thì là một trung niên và một còn lại chỉ mới xấp xỉ đôi mươi, ắt đang bị nữ nhân đứng hơi lui về phía sau uy hiếp bằng cách nào đó như đặt tay vào Mệnh Môn huyết của từng người chẳng hạn. Dù vậy gã vẫn lúc lắc đầu và cất giọng ồm ồm bảo:

- Tiểu nhân tuy có lỗi nhưng quả thật vẫn chưa kịp đắc thủ bất kỳ vật gì và hóa ra bản thân đã tìm đến lầm chỗ. Vậy thì đừng mong vì cách này hay cách khác toan uy hiếp tiểu nhân. Xin lượng thứ, tiểu nhân phải đi đây.

Chợt phía sau gã ở đâu đó bên ngoài gian phòng gã vừa lầm chân đặt vào, bỗng vang phát lên tiếng một nữ nhân nữa:

- Người hãy mau tẩu đi Trương Khánh Long, người có nghe không? Vì ở đây chỗ nào cũng có mai phục, đừng để bất kỳ ai uy hiếp người, hãy chạy đi.

Nữ nhân ở trong phòng bật cười đắc ý:

- Đã đến lúc Trương Khánh Long người khôi phục chân diện bằng cách xoá bỏ lớp dị dung quả thật khá cao minh của người chưa? Và ta cũng tin người đã nhận ra thanh

âm vừa rồi là của Ngô Hiểu Mai, tuy được ta thu nhận nhưng lại bị người lung lạc khiến phản lại ta, đúng không? Ha ha...

Gã đạo tặc vụt thân tốc lùi thoát ra ngoài.

Vù...

Ngờ đâu xung quanh gã chợt lấp loáng ẩn hiện nhiều ánh đao quang với giọng lạnh lùng của một nữ nhân nữa:

- Dù người tuyệt tình, quyết chẳng lo nghĩ đến sinh mạng của mẫu thân người và ả Nam Cung Tôn Quỳnh, thì cũng đừng mong thoát thiên la địa võng của bốn Kim Đao chờ đón. Nên ngoan ngoãn lưu lại cùng bốn Hội Chủ thì hơn. Ha ha...

Sau những ánh đao quang lấp loáng chính là các đao thủ vẫn nấp kín ở bất kỳ mọi chỗ khuất nào ở xung quanh. Và chỉ có một phụ nhân xuất hiện, là nhân vật vừa tự xưng Hội Chủ Kim Đao Hội. Tuy vậy một lần nữa thân hình gã đạo tặc lại chớp động, lần này thì hoàn toàn biến mất, như chứng tỏ mọi uy hiếp xung quanh hoặc là vô can đối với bản thân gã, hoặc là chẳng hề làm gã nao núng.

Vút.

Phụ nhân Hội Chủ Kim Đao Hội thất kinh gào thét:

- Người vẫn dám ư? Mau xuất đao chớ để gã họ Trương thoát.

Vùng đao quang nhiều thật nhiều bỗng bật loé lên rực sáng cả một dãy phòng. Nhưng trên tất cả là tiếng kêu thét thật bi thảm của cùng một lúc những ba nữ nhân đã nhất loạt vang lên:

- A... Khánh Long...

- Ối...

- Sao mẫu thân nỡ nặng tay với nữ nhi? A...

Và một loạt cười tàn nhẫn vang lên tiếp theo sau:

- Hy vọng người vẫn nghe đấy chứ, Khánh Long? Và chỉ thêm một lần nữa từ hành vi xuẩn động của người, sẽ khiến những ai can hệ với người đều thảm tử. Đừng ngỡ ta không dám. Hắc hắc...

Gã đạo tặc liền tái xuất hiện nhưng ở ngay bên trong gian phòng. Và lần này dù vẫn mang diện mạo của phường đạo tặc thì khi lên tiếng, giọng của gã đã đổi khác. Gã phản hận:

- Thật không ngờ Cung Chủ có đủ nhẫn tâm uy hiếp cả sinh mạng Nam Cung Tôn Quỳnh là cốt nhục. Vì cái gì vậy Cung Chủ?

Từ bên ngoài, Hội Chủ Kim Dao Hội bước vào:

- Vì Tôn Quỳnh luôn là cái gai trước mắt và không hề là cốt nhục do Thân tỷ tỷ hạ sinh. Người vốn có nhiều tâm cơ lẽ nào chẳng tự đoán biết việc này?

Nam Cung Tôn Quỳnh chấn động, vội lên tiếng hỏi nữ nhân đang uy hiếp sinh mạng nàng:

- Có thật như thế chẳng? Vậy mụ là ai sao bao lâu nay vẫn to gan dám mạo nhận là thân mẫu ta?

Nữ nhân nọ chính là Cung Chủ Hòa Lạc Cung, vùng cười ngạo mạn:

- Người không hay biết cũng phải, vì lúc đó người chỉ lên hai hầy còn là một ấu nhi thì làm sao nhớ được. Bởi ta chỉ là kế mẫu của người, ngay sau khi mẫu thân người vì quá ngu xuẩn bị ta hạ độc thủ sát hại mà không phát hiện. Ất hẳn cũng do một phần may mắn là a di của người do mãi cùng mẫu thân người tranh quyền đoạt vị, đến nỗi không phát giác sự đổi thay giữa ta và mẫu thân người. Huống hồ ha ha... ta còn cố tình, giả vờ không đối phó nổi, đã đưa người ly khai Phi Kiếm Bang, khiến a di người dù có nằm mơ cũng không ngờ đến những điều đã và đang âm thầm diễn khai. Ha ha... và đó cũng là nguyên do, người còn nhớ chẳng Nam Cung Tôn Quỳnh, rằng ta luôn căn dặn người đừng bao giờ tùy tiện lộ diện, cũng như ta chưa bao giờ dám xuất đầu lộ diện. Ha ha...

Gã đạo tặc vụt gay gắt bảo:

- Dù gì Trương Khánh Long ta cũng cam thừa nhận đã không lường hết mọi thủ đoạn như thế này của Cung Chủ và của Hội Chủ. Vậy chư vị muốn gì? Tiến nhập Mê Tông Động ư? Được như đã bao nhiêu lần từng thổ lộ là tại hạ luôn sẵn lòng. Vậy có thể khởi hành được chưa?

Cung Chủ Hòa Lạc Cung lắc đầu:

- Ta có ý khác hay hơn, là bọn ta sẽ chờ người ở đây. Và nhớ chỉ trong một kỳ hạn không quá mười lăm ngày cả đi và về, nếu người không quay lại với quyền bí kíp Mê Tông thì mẫu thân người, Nam Cung Tôn Quỳnh cùng ả phản đồ Ngô Hiểu Mai, thầy thầy sẽ bị bọn ta kết liễu. Rõ chứ?

Trương Khánh Long trong lốt gã đạo tặc chột bảo:

- Vậy thì cần gì phải đợi mười lăm ngày? Thú thật tại hạ đã biết và vẫn nhớ từng kinh văn yếu quyết của Mê Tông Vạn Hóa Công. Hãy thu xếp cách trao đổi, tại hạ sẵn lòng tự ghi lại toàn bộ kinh văn đó cho chư vị.

Lão Hộ Cung chợt xuất hiện:

- Không được.

Mụ Cung Chủ cau mày:

- Lão Lã, Ngô Hiểu Mai đâu? Không phải đã do lão chế ngự rồi sao?

Lã Hộ Cung lắc đầu:

- Còn một nhân vật nữa đã giúp ta chế ngự ả họ Ngô. Nhân tiện nhân vật này có bảo ta hãy đưa vật này đến cho nương tử và Công Tôn Hội Chủ cùng xem. Họ Lã xòe tay, giữa lòng bàn tay của họ Lã, chỉ là một mũi tên đen nhánh và thật nhỏ.

Tuy vậy, thoạt thấy mũi hắc tiễn, hai mụ Cung Chủ và Hội Chủ cùng kêu:

- Chủ nhân đã đến.

- Vậy chủ nhân có lệnh truyền như thế nào?

Họ Lã thu mũi hắc tiễn về:

- Ta thật không biết sao nương tử vẫn còn một chủ nhân. Dù sao chủ ý của nhân vật đó như thế này, thứ nhất đừng để Trương Khánh Long tiểu tử giở trò. Vì không ai đủ tư cách quả quyết mọi kinh văn do gã ghi lại liệu có thực sự là kinh văn Mê Tông hay không. Cũng có thể gã sẽ tự thêm thắt hoặc bỏ bớt một đôi chỗ, cuối cùng chỉ là một phế vật không hơn không kém.

Hai mụ ác độc liền gật đầu:

- Chủ nhân thật anh minh.

- Còn điều gì nữa?

Họ Lã bảo:

- Vì thế nhân vật nọ nhờ ta truyền đạt, cần phải ngay lập tức phế bỏ toàn bộ võ công của gã, sau đó sẽ cùng gã tiến nhập Mê Tông Động. Chỉ như thế mới buộc gã tuân thủ và đoạt được Mê Tông bí kíp.

Trương Khánh Long rùng mình:

- Nếu phải phế bỏ võ công, tại hạ e chẳng đủ lực đưa chư vị tiến nhập Mê Tông Động.

Hai mục độc ác cũng hoang mang:

- Gã nói cũng phải, làm thế nào bây giờ?

Họ Lã cười cười:

- Ta nghĩ khác, bất luận thế nào, chỉ cần phế võ công của gã thì từ nay về sau sẽ chẳng lo gã chính là mối họa tâm phúc. Nương tử không cảm thấy thế sao?

Mục Cung Chủ tỉnh ngộ, vội bảo Trương Khánh Long:

- Người cũng nghe rồi đấy, người muốn tự động thủ hay chờ bọn ta ra tay?

Trương Khánh Long nao núng nhất là chưa kịp đáp ứng đã nghe Tô phu nhân cùng Nam Cung Tôn Quỳnh thêm một lần nữa chọt gào thét thê thảm:

- A...

- Ôi...

Trương Khánh Long nao lòng vội kêu:

- Được rồi, để ta tự ra tay.

Và toàn thân Trương Khánh Long vụt kêu chuyển tạo nên hàng loạt những tiếng kêu răng rắc. Cuối cùng với bộ dạng hoàn toàn vô lực, Trương Khánh Long đau đớn than:

- Bọn người hài lòng chưa? Xin đừng hành hạ họ nữa, a...

Họ Lã nhếch môi cười và lẹ chân bước lại gần Trương Khánh Long:

- Để thêm an tâm, tiểu tử người ưng thuận chứ nếu ta buộc phải dùng Đoạn Mạch Chỉ điểm phế toàn bộ kinh mạch của người? Hà hà...

Và họ Lã điểm loạn, khiến Trương Khánh Long không chịu nổi phải gục xuống và suýt mê man. Bọn ác nhân nhìn thấy vậy đều cười hả hê, từ đó bắt đầu một chuỗi hành động như đã được chủ nhân bí ẩn phân phó sắp đặt.

o0o

Chưa lúc nào Trương Khánh Long chịu nhiều hành hạ vừa thật độc ác vừa thật lau như quãng thời gian này. Đã vậy hoàn toàn khác với lúc bị phái Thiếu Lâm tra tấn, khi đó vì Trương Khánh Long quyết không cung xưng bất kỳ gì nên mới bị nhục hình. Đằng

này hầu như không vì duyên cớ gì, hay nói cách khác, với bất luận nguyên do gì do lão Họ Lã phát hiện, lão lập tức ra tay đánh đập Trương Khánh Long thật tàn nhẫn.

Mọi chuyện bắt đầu từ lúc tất cả đang trên đường đi đến Thiết Linh Sơn, và cho dù hầu hết mọi người đều được Trương Khánh Long buộc phải dùng thuật biến cải diện mạo thì mọi hành tung của bọn họ vẫn bị phát hiện, dẫn đến có ít nhất năm đao thủ Kim Dao Hội của mục Công Tôn Nguyệt bị thảm sát.

Mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung sau một vòng thám sát nhờ vào công phu Hư Nhược Thân Ảo, lúc quay lại đã nhăn nhó bảo:

- Thật lạ... chẳng hiểu sao hành tung của chúng ta vẫn có thể bị bọn Cái Bang phát hiện. Cũng may, tất cả đã kịp tìm được chỗ lánh mặt thật kín đáo như thế này. Dù vậy để bảo toàn lực lượng vừa rồi ta đành lưu tín hiệu cấp báo, hy vọng sẽ được chủ nhân tìm cách cứu viện. Nếu không e khó đến được Tử Vong Cốc.

Và chẳng may vừa thoáng phát hiện ở Trương Khánh Long chợt có ánh mắt khác lạ, họ Lã lập tức xông đến để bắt đầu động chân động tay hành hạ:

- Người nhìn cái gì? A... phải rồi, nhất định vì người từng quen biết bọn Cái Bang, cũng tỏ tường mọi ám ký của chúng nên đã ngấm ngầm lưu lại, điềm chỉ chúng bám theo phải không? Người thật to gan, đừng ngỡ bọn ta vì đang cần nên không dám làm gì người. Lầm rồi, giết người tuy không thể nhưng để người nếm mùi lợi hại thì chỉ mình một họ Lã ta cũng quá đủ đối với người. To gan này! Lưu ám ký này! Hy vọng được giải cứu này!

Toàn thân Trương Khánh Long hầu như không chỗ nào không bị họ Lã đánh đập kể cả diện mạo cũng vậy. Tuy nhiên với chí khí quật cường, Trương Khánh Long cam chịu và quyết không một lần mở miệng kêu rên hay van xin. Điều đó càng khiến họ Lã điên tiết và cứ thế lão đánh đập tiếp.

Đến hôm sau vẫn xảy ra cảnh tương tự, là dù hành tung của họ vẫn bị phát hiện thì lần này ngoài một vài cao thủ Kim Dao Hội bị thảm sát bỗng bất chợt vang lên nhiều loạt gào tột cùng bi thảm khác cũng nối tiếp theo sau, khiến Trương Khánh Long mất tự chủ chợt hỏi:

- Chủ nhân bọn người đã đến?

Chỉ một câu đó thôi là đủ cho Trương Khánh Long có thêm một trận đòn phũ phàng và bất cận nhân tình. Họ Lã xông đến:

- Người vẫn to gan, toan dò xét nội tình của bọn ta ư? A... giỏi thật. Chỉ tiếc là ta vô khả lấy mạng người, nhưng trừng trị người thì ta có quyền. To gan này. Dò xét này.

Hai mục độc ác Kim Dao Hội và Hòa Lạc Cung lúc nào cũng hả hê khi mục kích cảnh này. Nhưng để đừng gây quá nhiều kinh động, hai mục thật khôn ngoan, ngay lập tức điểm huyết làm cho Tô phu nhân và Ngô Hiểu Mai dù bất nhẫn, dù đau xót cho Trương Khánh Long vẫn không thể lên tiếng kêu gào và van xin hộ. Bất quá họ chỉ có thể tuân trào nước mắt nhìn và không dám nhìn cảnh hành hạ tàn tệ này.

Và cứ thế ngày qua ngày Trương Khánh Long hầu như không lúc nào không bị hành hạ, vì hành tung của bọn họ vẫn bị ai đó phát hiện với kết quả là lần lượt những kẻ lén bám theo họ cũng đều bị nhân vật chủ nhân bí ẩn của họ hạ sát. Những loạt gào thét bi thảm của các nạn nhân xấu số và bạc phước dù vang đến từ xa nhưng mỗi lần nghe là mỗi lần Trương Khánh Long vì đang đau như dầm, ngấp nghé ngưỡng hôn mê, cứ nghe là cau mày nhăn mặt lắm lắm:

- Rốt cuộc bọn người là ai? Sao lại nhẫn tâm liên tiếp sát hại hết cao thủ này lại đến cao thủ khác? Bọn người đã mất hết nhân tính ư? Độc ác đến như thế ư?

Họ Lã vậy là có cơ hội, có nguyên do để tái diễn tấn tuồng độc ác hành hạ kẻ vô năng lực phản kháng, chỉ để thỏa mãn hung tính ắt từ lâu nay chưa có dịp bộc phát hoặc buông lung. Hành vi của họ Lã cuối cùng cũng khiến mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung nhăn mặt khó chịu:

- Lão hành hạ mãi vẫn chưa chán ư? Phần ta thì đã chán không muốn nhìn nữa rồi. Vậy thử nói xem vì sao luôn căm ghét và thích hành hạ gã như vậy?

Họ Lã cười khẩy:

- Nướng tử không hiểu ư? Ấy là ta muốn gã cần phải nhớ và biết thân biết phận. Há lẽ nướng tử quên, nếu muốn tiến nhập Mê Tông Động thoát tiên phải vượt qua Tử Vong Cốc, khi đó vị tất ai trong chúng ta đủ đởm lược dám cứng tiến vào cùng gã. Nghĩa là đành phải mạo hiểm để gã đi một mình. Vậy nếu không để gã nếm trước mùi vị khổ đau, vạ nhất gã vào nhưng chẳng chịu quay ra thì sao? Thế nên ta cũng muốn cho gã biết, nếu gã dám giở trò thì những nạn nhân kế tiếp bị ta hành hạ sẽ lần lượt là mẫu thân gã và hai ả kia. Hoặc giả nướng tử tự thị có công phu Hư Nhược Thân Ảo cao minh toan đảm nhận trách nhiệm cùng gã tiến nhập Mê Tông Động và Tử Vong Cốc? Vậy thì ta không hành hạ nữa.

Mục lắc đầu quầy quậy:

- Không phải ý của ta là vậy, nhưng thôi cứ tùy lão. Kỳ thực ta chỉ ngại gã sẽ không đủ lực tự tiến vào Mê Tông Động, hoàn thành sứ vụ chủ nhân luôn nóng lòng chờ đợi.

Họ Lã cau có bảo:

- Ngại gã không đủ lực ư? Vậy thì dễ, cứ phó giao cho ta. Kể từ nay sau khi hành hạ xong, ta sẽ chịu khó thoa kim sang phượng được khắp người gã. Nghĩa là dù vẫn hành hạ chủ ý răn đe gã, ta quả quyết tự gã cũng đủ lực tự tiến vào Mê Tông Động. Được chứ?

Mụ nhân nói:

- Bây giờ ta mới biết thêm về lão, thật vô phúc cho bất luận kẻ nào sơ ý đắc tội và lọt vào tay lão. Nhưng lão đừng cho ta thấy mãi cảnh này nữa.

Họ Lã cười hềnh hệt:

- Thì đâu ai bảo nương tử nhìn. Tốt nhất trong ba ngày sắp tới đây, nếu không muốn thì nương tử hãy nên tránh mặt. Vì quả thật đối với ta chỉ sau ba ngày nữa là kể như hết cơ hội hành hạ gã, thế nên ta quyết không bỏ qua. Hề hề...

Bảo ba ngày có nghĩa là họ cũng cần gần ấy thời gian để đến Thiết Linh Sơn, và vì thời gian còn lại quá ngắn nên họ Lã quả thật quyết chẳng bỏ. Do đó hôm sau cùng với những loạt gào bi thảm lại tiếp tục vang lên từ xa xa, cho thấy nhân vật chủ nhân bí ẩn của họ vẫn tái diễn cảnh tàn sát những ai dám lên bám theo họ, thì lão Lã cũng bắt đầu hành hạ và đánh đập Trương Khánh Long nhiều hơn.

Hai mụ kia do quá chán ngán nên dù không muốn vẫn đành lánh mặt, cũng mang theo các nữ tội nhân mà hai mụ bảo là chẳng nên để họ mục kích quá nhiều. Và lúc chỉ còn lại một với một, Trương Khánh Long càng biết rõ như thế nào là những thủ đoạn tột cùng tàn khốc của họ Lã.

Có khác chẳng là lần này họ Lã chỉ thi thoảng mới hậm hực bật lên các tiếng quát nạt. Vì họ Lã cần gì thị uy với Trương Khánh Long lúc này được kể như người sống không ra sống và muốn chết cũng chẳng được toại ý. Họ Lã lại đánh đập và hành hạ, còn thêm nữa là rất nhiều lần lão dùng chỉ công, có vận dụng chân nguyên nội lực truyền vào để điểm huyệt như quyết phế hủy từng đoạn kinh mạch lẫn gân cốt của Trương Khánh Long.

Vì thế khác với những ngày trước đó nếu Trương Khánh Long chỉ bị hành hạ đau đớn ở bên ngoài da thịt thì lần này sau từng đợt điểm của họ Lã, nỗi đau của Trương Khánh Long không chỉ từ bên ngoài ngấm ngấm vào mà còn khởi phát từ tận xương tuỷ, đau vô cùng tận. Thế là dù không muốn, Trương Khánh Long vì chẳng thể tự chủ vẫn bắt đầu buột miệng bật ra từng chuỗi tiếng rên đau đớn vô tả.

Không những vậy, lúc Trương Khánh Long cảm nhận bản thân đã và đang chịu đựng một nỗi đau không thể nào tăng hơn thì họ Lã bằng thái độ tột cùng lạnh lùng, chẳng mấy may thương hại hoặc khoan dung, lại nhấn tâm trút từng đợt chân kinh lúc nhặt lúc khoan, thúc vào từng đoạn kinh mạch lẫn từng đốt xương, khiến nỗi đau của

Trương Khánh Long dập dồn như sóng triều, khi dâng cao khi hạ xuống, đẩy cơn hành hạ đến xấp xỉ ngưỡng tử vong. Đầu hoa mắt váng, Trương Khánh Long cơ hồ không chịu được nữa, vọt thét lên để nhận ra rằng kể cả sức lực cần có hầu hết ra tiếng thét cũng chẳng còn. Vì thế chuỗi tiếng thét của Trương Khánh Long đành biến thành chuỗi tiếng kêu gừ gừ tương tự loài mãnh thú đợi đến lúc bị dồn đến bước đường cùng toan vùng vẫy lần sau cuối nhưng vì lực đã kiệt sức đã cạn nên không còn cách nào khác ngoài thái độ cam chịu.

Và cứ thế do ngưỡng cửa tử vong đã mờ mờ ẩn hiện, Trương Khánh Long dần lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê để tuy nhận ra vừa có một vóc dáng nhỏ chột tiến vào thăm thì gì đó vào tai họ Lã những tự Trương Khánh Long cũng không tin quyết vào điều vừa nhìn thấy. Có thể chỉ vì mê loạn nên Trương Khánh Long tự nghĩ là tận mắt bản thân đã nhìn thấy điều này.

Cuối cùng tất cả đã quay lại để tiếp tục cuộc hành trình đi đến Thiết Linh Sơn, Trương Khánh Long mơ màng đưa mắt nhìn quanh mới vỡ lẽ ắt cảnh lúc này mục kích chỉ là do bản thân tự mừng tượng trong lúc bị hành hạ đau đớn tột cùng.

Ngày hôm sau cũng xảy ra tương tự, nghĩa là Trương Khánh Long khi bị hành hạ đau thật là đau thì vì mê loạn nên lại mơ hồ nhìn thấy một vóc dáng nhỏ thó chột lên đến, chột thì thăm với lần này còn chột giúi vào tay họ Lã một vật. Họ Lã gật đầu đón nhận và cất nhanh vật đó vào người, đồng thời cũng lớn tiếng nói gì đó với vóc dáng nhỏ thó. Tuy nhiên do Trương Khánh Long lúc đó phải chịu đựng nỗi đau nên dù thấy đôi môi họ Lã mấp máy thì vẫn chẳng còn sức lực lẫn thính lực để nghe họ Lã nói gì. Để sau khi vóc dáng nhỏ thó tự biến mất, Trương Khánh Long lại mơ hồ nghĩ đấy là bản thân quá mê loạn, thần trí chẳng tỉnh táo khiến đã mừng tượng cảnh này.

Qua một ngày nữa và chuyện gì đến phải đến, cùng với mọi người Trương Khánh Long lần đầu đặt chân tới Thiết Linh Sơn, đang cùng bọn họ đứng từ ngoài xa nhìn vào một cốc núi hoang vu u tịch dù không ngập ngựa tử khí thì cũng không thấy chút sinh khí nào hiện hữu.

Mụ Cung Chủ ứ kỳ nhìn quanh:

- Tử Vong Cốc giả nhập bất xuất. Liệu chủ nhân toan định đúng chẳng khi quả quyết chỉ để một mình tiểu tử tiến nhập?

Mụ Công Tôn Nguyệt khẽ sụt:

- Thân thủ của chủ nhân tuyệt phạm, xuất quỷ nhập thần, Thân tử tử nên cần ngôn dừng để chủ nhân phát hiện đã có lời bất kính. Phần muội thì chỉ lo lắng mỗi một điều,

Lã lão huynh không ngày nào không hành hạ tiểu tử, chỉ e tiểu tử không còn sức để tiến nhập.

Họ Lã cười cười:

- Cũng tại nương tử tối qua mới cho ta biết cách thức để tiểu tử tự tiến nhập Tử Vong Cốc là thế nào. Vì nếu được biết sớm hơn, ắt ta đã nhẹ tay, hầu tiểu tử còn một phần sức lực để vận dụng Mê Tông bộ pháp cần để tiến nhập.

Mụ Cung Chủ Hòa Lạc Cung vặc lại:

- Thì mãi đêm qua ta mới nhận được mệnh lệnh và chỉ thị của chủ nhân. Thật may là chủ nhân vẫn chưa phát hiện, hoặc đã phát hiện nhưng không có một lời trách Lã lão về việc này. Ta không biết lão làm sao thì tùy, miễn tiểu tử có thể tiến nhập và thực hiện trọn vẹn phận sự đã được chủ nhân phó giao.

Họ Lã nhăn mặt:

- Sao lại đổ trút cho ta? Tuy nhiên nếu muốn như vậy, ta nghĩ không phải không có cách. Một là phiên Công Tôn Hội Chủ chịu khó ban cho gã một hoàn Bảo Đan...

Mụ Công Tôn Nguyệt gạt ngay:

- Không được, chẳng phải vì ta tiếc Bảo Đan mà trái lại do thể trạng của gã lúc này và nhất là Bảo Đan sau khi sử dụng vẫn hại nhiều hơn lợi. Thế nên cho dù gã nhờ Bảo Đan để có thể tự tiến nhập thì sau đó cũng chính Bảo Đan sẽ khiến gã vô khả tự quay trở ra.

Họ Lã gạt đầu:

- Vậy thì còn cách thứ hai, đó là phải có ai đó một trong chúng ta đành cùng gã tiến nhập. Cứ mang gã trên lưng vì muốn tốt cho mẫu thân gã cũng là tốt cho hai tiểu liễu đầu kia, gã chẳng thể làm gì hơn ngoài việc phải ngoan ngoãn chỉ điểm cho chúng ta cách di chuyển theo đúng Mê Tông bộ pháp. Ai đây?

Mụ Công Tôn Nguyệt sinh nghi:

- Sao? hóa ra Lã lão huynh đã sẵn chủ ý nên cố tình hành hạ gã?

Họ Lã giật mình:

- Hội Chủ bảo sao? Ta có sẵn chủ ý gì?

Mụ Cung Chủ vội xua tay:

- Công Tôn muội đừng quá đa nghi vì ta thừa biết Công Tôn muội có ý bảo lão Lã đang tranh phần cùng tiểu tử tiến nhập Mê Tông Động. Tuy nhiên ta quả quyết lão Lã

không hề có ý đó bởi ở đây và lúc này ngoài ta với muội kỳ thực lão Lã hoặc bất luận ai khác cũng không thể biết chủ nhân cần tìm gì, thu hồi vật gì từ Mê Tông Động. Không, lão Lã không chủ ý hành hạ gã để tranh phần đâu.

Họ Lã vỗ lể liền cười lạt và bước lùi lại:

- Hóa ra Công Tôn Hội Chủ lại có ý nghi ngờ ta? Vậy thì thôi, ta không muốn can hệ gì nữa. Xin tùy Công Tôn Hội Chủ và nương tử, ai muốn cùng tiểu tử tiến nhập Mê Tông Động cũng được, quyết không thể là ta.

Mụ Cung Chủ tưởng sao lại tán thành:

- Lão Lã xin chớ phạt ý. Dù vậy trong chuyện này thà lão Lã đứng ngoài thì hơn.

Mụ Công Tôn Nguyệt vụt chép miệng:

- Ta cũng không muốn tiến vào. Thôi thì đành nhượng lại cho Thân tử vậy.

Mụ Cung Chủ cười cười:

- Vì chủ nhân ta dù mệnh thác cũng chẳng từ nan, nhưng chỉ e ta vạn nhất không thể quay ra há chẳng phải sẽ để chủ nhân mất một cánh tay đắc lực chính là ta? Hay là...

Họ Lã giãy nảy:

- Nay đừng đề cập đến ta, vì thoát đầu do chỉ muốn chuộc lỗi lầm đã quá nặng tay hành hạ tiểu tử nên ta mới lên tiếng tự đảm nhận. Còn bây giờ một khi ai ai cũng sợ há lẽ họ Lã ta không sợ?

Mụ Công Tôn Nguyệt chột đối giọng:

- Lão Lã huynh xin lượng thứ nếu lúc nãy ta có lời nghi ngờ nhưng xét kỹ lại thì lỗi vẫn do Lão Lã huynh quá nặng tay. Hay là thế này, ta sẽ sai phái một đao thủ cùng Lão Lã huynh, cả hai sẽ đưa tiểu tử tiến nhập?

Họ Lã toan khước từ thì mụ Công Tôn Nguyệt đã nhanh chóng thực hiện theo sắp đặt. Mụ gọi hướng về phía các đao thủ Kim Dao Hội:

- Ai trong bọn người chỉ một thôi, hãy mau lại đây nghe lệnh.

Bọn đao thủ lập tức đứng trơ như phỗng khiến mụ Công Tôn Nguyệt ngỡ ngàng vì cảm thấy bất ngờ:

- Sao, nuôi quân trong ba năm chỉ dùng trong một ngày, không ai trong bọn người lại không được bốn Hội Chủ đối xử ưu đãi, đây là lúc cần người, há lẽ bốn Hội Chủ không được sự đáp lại dù chỉ một người trong bọn người hay sao? Ai nào?

Bọn đao thủ lo lắng, sợ ra mặt, dù vậy thủy chung vẫn chẳng một ai nhích động. Mụ Công Tôn Nguyệt động nộ toan quát, may thay chợt có một âm thanh dè dặt cất lên:

- Nghĩa mẫu chấp nhận chẳng nếu nữ nhi xin đảm nhận?

Một nữ lang xuất hiện chính là Quan Ngọc, nghĩa nữ của mụ Công Tôn Nguyệt. Mụ cau mặt:

- Ta đã bảo người cải dạng nam trang, sao bây giờ lại tùy tiện lộ diện? Nhưng có thật tâm người muốn giúp ta chẳng?

Quan Ngọc lo lắng cúi đầu:

- Nào phải nữ nhi to gan dám trái lệnh nghĩa mẫu nhưng vì suốt thời gian qua, để thực hiện phận sự nghĩa mẫu giao phó, nữ nhi nhờ luôn cải nam trang nên phát giác ra rằng Nam Cung Tôn Quỳnh và Ngô Hiểu Mai kỳ thực chẳng biết gì dù là một mảy may về lão nhân họ Huỳnh mà nghĩa mẫu và Cung Chủ Hòa Lạc Cung luôn cho là có can hệ với gã họ Trương. Thế nên...

Mụ Cung Chủ chợt ngắt lời Quan Ngọc:

- Đừng đề cập chuyện này nữa vì cũng đêm qua chủ nhân đã nhận định, rất có thể gã họ Trương không thực sự là nhân vật khiến chủ nhân bấy lâu nay lo lắng, nghĩa là còn phải có một nhân vật khác nữa. Vì vậy điều thiết yếu lúc này là giúp chủ nhân đoạt lại vật rất cần thu hồi. Người quyết mạo hiểm thật sao?

Quan Ngọc ngẩng đầu lên vẻ quả quyết:

- Nếu Cung Chủ luôn có một nhân vật luôn sẵn lòng vì Cung Chủ mạo hiểm thì đối với Công Tôn nghĩa mẫu, tiểu nữ quyết không để nghĩa mẫu thất vọng. Huống hồ tiểu nữ có được ngày nay đều là do nghĩa mẫu ban cho và thành toàn. Tiểu nữ từ lâu vẫn muốn, dù chỉ một cơ hội để đáp đền trong muôn một.

Mụ Công Tôn Nguyệt cười hài lòng:

- Chủ nhân cũng sẽ hài lòng nếu biết cả ta và Thân tỷ tỷ đều không làm chủ nhân thất vọng. Quan Ngọc, ta thực sự mãn nguyện về người. Vậy hãy lại đây nghe ta bảo để biết phải làm gì.

Quan Ngọc tiến lại gần và lần lượt được mụ Cung Chủ họ Thân và mụ Công Tôn Nguyệt thay phiên nhau phụ nhĩ căn dặn mọi điều.

Sau đó đến lượt họ Lã cũng được mụ Cung Chủ căn dặn:

- Đừng phiền trách hoặc nghĩ bọn ta không tin lão. Tuy nhiên cần phải có người đứng ngoài chờ cùng với tiểu tử, đó là phần của lão. Và dĩ nhiên phải để Quan Ngọc

thực hiện phần còn lại. Thật mong giữa lão và Quan Ngọc đừng xảy ra sự đổ kỵ nhau. Trái lại nên hợp lực và hoàn thành phận sự. Được chứ?

Họ Lã cười hềnh hệt:

- Chủ ý ta như thế nào ắt nương tử từ lâu đã rõ, vậy thì đừng lo ta giở quẻ. Miễn sao sau này nương tử cũng đừng giở quẻ với ta.

Mụ Cung Chủ gật đầu:

- Chủ nhân cũng đã tán thành và hứa sẽ không để lão Lã thất vọng. Nào, hãy đi đi. Và nhớ bọn ta vẫn chờ đợi ở ngoài này.

Trương Khánh Long bỗng lên tiếng, dĩ nhiên với giọng ào ào khó nghe vì kiệt lực:

- Sau khi tại hạ hoàn thành...

Mụ Cung Chủ lập tức xua tay:

- Người yên tâm. Một là người đã thân tàn ma dại, hai là người may đã được chủ nhân loại khỏi diện nghi ngờ. Thế nên chỉ cần người hoàn thành ta hứa sẽ cho tất cả vô sự nhưng hiển nhiên khi đó ta buộc phải hủy bỏ võ công của hai tiểu liễu đầu kia. Người yên tâm chứ?

Trương Khánh Long thiếu não gật đầu:

- Thật mong bọn người giữ lời. Nếu không đừng nghĩ tại hạ dễ dàng bỏ qua.

Họ Lã xông đến và thô bạo nhắc Trương Khánh Long để đặt lên lưng:

- Đừng nhiều lời nữa, vì bọn ta chỉ cần người ngoan ngoãn cần làm gì mấy sinh mạng vô dụng bọn người. Đi nào.

Họ Lã và Quan Ngọc xâm xâm tiến vào cốc núi, cũng biết rằng phía sau họ đang có nhiều ánh mắt vừa nghi ngại vừa lo lắng nhìn theo. Dù vậy họ càng đi càng khuất dần. Do đó lại đến lượt họ vì lo lắng nghi ngại nên cũng tự chậm dần chậm dần.

- o O o -